

ÉLJÜK az IGÉT !

ÉLETIGE: 2010. j a n u á r hóban : (Lk. 2,19) :

« **Mária pedig szívébe véste szavaikat és gyakran elgondolkodott rajtuk.** »

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Isten a Kicsiny Gyermekek által szól, mégpedig a kicsinyekhez – ettől a gondolattól volt hangos a decemberi életige. A pásztorok, azok az egyszerű emberek, akik lélekben kicsinyek maradtak, s így alkalmassá váltak - éppen lelki gyermekdedségük alkata miatt - arra, hogy vegyék, átvegyék a Mindenhatónak önközlését, kinyilatkoztatását. Mint a magasztos titkok ismerői és beavatottjai, mindezen információkat közlik az Úr anyjával, Máriával, aki figyelmesen meghallgatja őket, majd szívébe véste szavaikat egy életen át visszavisszagondol rájuk, eltöpreng rajtuk, s az események sodrásában alkalmazza azokat. – Ugyanezt teszi a Simeon-féle próféciával is, aki a fájdalom törét helyezi kilátásba. Két sarka van a kinyilatkoztatásnak : Egyik, aki adja, másik, aki kapja ; aki küldi, s aki veszi. – Decemberben a hangsúly azon volt, aki küldi, vagyis Istenen, most arra irányítjuk figyelmünket, aki veszi a kinyilatkoztatást, vagyis az emberen, amelyet Mária, a szorosán Jézus Krisztushoz símuló ember, vesz át - épp a pásztoroktól. Ez a mi reszortunk : Venni az Üzenetet, s szüntelenül forgatni annak értelmét szívünkben. Mária, a szüzi édesanya, szintén gyermekded lelkületével el-elgondolkodik a hallottak fölött, bár azokat teljesen csak a beteljesedés idején fogja fel. Az ige lekcio-variánsai (fordításai) is kellemes feszültséget adnak az elmélkedéshez és töprengésekhez - számunkra is. Az egyik változat így hangzik : *»Mária meg mind emlékezetébe véste szavaikat és szívében egyeztette.«* A másik: *»Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.«* (Lk.2,19) Létezik még néhány egyéb variáns is, de ez a három változat is elég ahhoz, hogy a gondolati hangsúlyeltolódások és hangulati-érzelmi színváltozatok előjöjjenek. Isten titkait ezek szerint nekünk is forgatnunk kell értelmünk világában, emlékezetünkbe kell vésnünk, hozzájuk gyakran visszatérni, majd gyakorta elővenni, gondolkodásunkat az igével egyeztetni, s azt egy szüntelen figyelembevétellel nyomon követni.

Téma. - Ezen a gondolatsoron át jutunk el a témához, mely egyszerű és kb.így fogalmazható meg : **Próbáljam felfogni Isten szeretetét, amennyire csak képes vagyok rá !** Ugyanez többszám-ban : **Próbáljuk felfogni.... !** Mert a pásztorok üzenete, amelyen Mária el-elgondolkodott, erről szól : Isten irántunk való szeretetéről. – Ez annyi, hogy : Higgyek a személyes Istenben, s az Ő irántam való szeretetében ! Higgyem, hogy személyesen ismer, szeret és gondja van rám. Atyai jóindulata majd szétveti. Nem kicsinyeskedik gyatraságaim, vagy jelentéktelenségem okán és nem utasít el. « Szeretete állandó ». Itt is több fordítás gazdagítja az üzenet eszmei mondanivalóját. *»Adjatok hálát az Úrnak, mivel jó, mivel szeretete örökre megmarad.«* (Krón.I. 16,34.) – Másutt : *«Dicsőítő és hálaénekeket zengtek az Úrnak, „mert jó és szeretete örökké tart Izrael iránt.”»* (Ezdr. 3,11). *„Dicsőítsétek a Seregek Urát, mert az Úr jó mert irgalma örökkévaló.”* (Jer.33,11.) Kiderül, hogy az Úr szeretete alatt majdnem az Ő irgalmát kell értenünk, hozzánk lehajló végtelen könyörületességét. Kiderül még az is, hogy szeretetért dicsőítés és hálaadás jár ! S ami mindenütt ott van : Ez a szeretet állandó, elmozdíthatatlan, örökkévaló. - A Mária-modell azt sugallja nekünk, hogy figyeljünk oda minden szóra, mely elhangzik körülöttünk, s minden jelenségre, eseményre, melyen keresztül üzenet érkezhethet hozzánk. Persze nem minden szó és esemény isteni üzenet-hordozó : De : Ha Istenre figyelő lelkek vagyunk, akkor lesz rá érzékünk és belső világosságunk, hogy felismerjük és meg tudjuk különböztetni a Tőle és a nem tőle való üzeneteket. A Szűzanya direktben is találkozott a kinyilatkoztató és önmagát közlő Istennel az angyali üdvözléskor, mégis figyelmes maradt az indirekt, vagyis az embereken keresztül érkező jelzésekre, szavakra is. Ez minket arra bátorít, hogy figyeljük életünk zajló eseményein át Isten önközlését - akár szorosán személyes kapcsolatban is. A mi gyakori hibánk nem is annyira az, hogy belemagyarázzuk az eseményekbe az Úr üzenetét, hanem inkább elmegyünk mellette és nem vesszük észre, nem regisztráljuk. Pedig az Úr szól hozzánk, s mi süketek maradunk hangjához : Süketek és érzéketlenek. Persze fennállhat a túlérzékenység is, mint veszély, de erre utólag amúgyis rájövünk. S könnyebb a meglévőt törölni, mint az elveszített üzenetet valahol utólréni, s azt utólagosan beszerezni. Pl. az imaéletünkben is : Inkább a saját mondókánkkal vagyunk elfoglalva, mint sem azzal az igyekezettel, hogy « vételezzük » Isten hozzánk intézett jelzéseit, üzenetét. - S azután fontos, nem levenni a napirendről az Úr közléseit, hanem azt mélyen rögzítenünk, « vésnünk » kell emlékezetünkbe, hogy állandó figyelmünk fókuszában, gyújtópontjában legyen. S valóban, így lánggra is gyulladjon a szívünk Isten szeretetére - mintegy válaszul. – Ha ezt olvasva valaki úgy gondolja, hogy ez aféle lelki aprólékoskodás, nyalánkság, fölösleges lelki nyafogás, az nagyon téved. Mert belső életünk - a mi egész életünk értelmét és lényegét

hordozza. Annak kiformalása viszont éppen a fentiek leírása alapján jöhet létre. Aki tehát ezt szívében üres «lelkizés»-nek tartja, s megveti, súlyos kárt okoz belső világának, s önmagának. Viszont aki megszívleli az Istenre-figyelés és az üzenetek vételének e «műszaki leírását», tehát szívében rangot és megbecsülést ad e - látszólag jelentéktelen - dolognak, az boldog lesz életében, akárcsak a boldogságos Anya. Boldog és gazdag lelki kincsekben, belső világosságban, békében, lelki egyensúlyban és erőben, nyugalomban és bátorságban. Nehéz teljességgel körülírni azt a lelki állapotot, melyet az istenfélő (értsd :Istenre figyelő) élet eredményez. Az emlékezés a gyökereket erősíti : Emlékezés Isten ezeddigi szeretetére. Számtalan igehely sürgeti az emlékezést : „emlékezz meg Egyiptom földjéről való kivonulásod napjáról egész életedben.» (V.Móz.16,3) – «Emlékezz, Uram, arra, ami velünk történt.» (Sir.5,1) – «Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm dicsérje szent nevét! Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd, mennyi jót tett veled!» (Zsolt.103,1.2.) Az Úr jótetteire való emlékezés a múlt egyfajta megbecsülése. A múlthoz tartoznak szent eleink, őseink és emberi történelmünk. Meg kell becsülnünk a múltat, ha azt akarjuk, hogy jövőnk legyen. A múlt történései, a történelem – bármilyen enciklopédiája is a tragédiáknak - Isten műve ! Nyilván a mi sérült természetünk, mely hajlik a bűnre, s a törvényszegésre, belerondított Isten csodálatos elgondolásaiba, s lett a történelem olyan, amilyen. De az Úr irgalma miatt, mely örökkévaló, mégis a múlt megérdemli a megbecsülést. Nem a szörnyűségek miatt, hanem Isten irgalma miatt, mely mindig ott lebegett a szörnyűségek fölött. Jézus Krisztus keresztfeszítése a legnagyobb szörnyűség ! Mégis Isten irgalmas szeretetének hőerőműve lett. – Így az egész történelem, s a mi egész életünk is... ! Becsüljük meg a múltat, szüleinket, s őseinket. Vegyük észre a letűnt századokban Isten irgalmas és gondviselő jóságának számtalan jelét : Bár megpróbált minket az Úr, de ki is vezetett minket megpróbáltatásainkból. Ha megbecsüljük így a múltat, akkor reményünk lehet a jövőre :Hiszen a fa a gyökerekből él : Nem szakadhatunk el a gyökerektől : A mi önazonosságunkat Isten adta meg, s nélküle minden szétmállik. A mi önértékelésünk nem tőlünk van, hanem Istentől. Az istenfélő ember, aki a múlt megszentelt emléin táplálkozik, remélhet jövőt, méghozzá felvirágzó jövőt - mi ezt így mondjuk :Övé az örök élet. Aki hálás, s végiggondolja :Mennyi jótéteménnyel testi és lelki javakkal halmozta őt el az Örök Jóság és Irgalom, , azt az embert az emlékezet megtisztítása olyan erőssé teszi, hogy két vállra tudja fektetni a jövő minden problémáját. Az ilyen belátja, hogy még a csapások, a szörnyűségek is haszonnal járnak. Ilyen lelki haszon a csapások nyomán fakadó és megtermő alázat, türelem, megértés, jóindulat, segítőkészség és számtalan értékes erény, mint lelki javunk megjelenése. Ezek híjján viszont nagyon el tudnánk szemtelenedni, s brutális vadállattá, korlátlan és érzéketlen torzóvá kifejlődni. Az a «ki, ha nem én» nevezetű Ősbrutál – félelmetes jelenség itt a Földön. Ő nem hallgat égi sugallatokra és üzenetekre : Megy a maga megveszekedett feje után (mi tudjuk : Neki a falnak !) - Mondhatnók : «Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztustól» (Ef.4, 20.) Mi az Úrra figyelünk, az Ő szeretetéből merítünk. S tudjuk, hogy a szeretetben lehet élni kiteljesedett életet, lehet azt sugározni, tovább adni, s arra jövőt, sőt :Az örök életre szóló reménységet építeni.

Akcio-program. - A napi elmélkedés kiváló eszköz ahhoz, hogy Isten titkainak közelébe férközhessék. Ez a nagyobb beletekintés Isten gondolatainak műhelyébe kissé előrelátóvá, s prófétává tesz. Átlát a gonoszság szándékainak szövevényén is, s Isten barátságát, ill. annak megerősödését adja cserébe. Ezért mindenkinek ajánlom !

Tanúságtétel. - Lehelet-vékony sugallatokról, isteni érintésekről van csak szó, de most erre szoktatom magamat, s erre a gyengéd „odafigyelésre” bátorítanálak titeket is. Tehát az történt, hogy valakinek ajándékot készítettem és vittem. Olyan boldog voltam ebben az igyekezetemben. De annál boldogtalanabbá váltam akkor, amikor a megajándékozott kimondta: 'Ez már nekem megvan, már megkaptam, de hát azért köszönöm. Inkább adjuk oda valaki másnak.' Amilyen magasan voltam az örömben az ajándék készítésének idején, épp olyan mély szomorúságba zuhantam most bele, amikor átéltem hirtelen azt, hogy az ajándék a kedves személy számára fölöslegessé vált, s így a meglepetés minden öröme lement a nullára. Szomorúságomban az Úrhoz fordultam az érzések ilyen szavával : Uram, te vagy a tanúm egyedül, hogy milyen örömtől röpködtem - szinte - akkor, amikor az ajándékot készítettem, s elképzeltem a meglepetés örömét. Most is Te vagy egyedüli tanúm, hogy milyen nagy a szívem szomorúsága a rosszul sikerült ajándékozás nyomán. Hiába volt a nagy örömöm, nem jött létre az öröm-okozás. Az Úr válasza kedves volt, érthető és nagyon vigasztaló. Így szólt : Nekem viszont örömet okoztál, s nem vagyok-e több, mint egy pusztán emberi lény ? – Nem tudod, hogy amikor valamit szeretetből teszel valakit valakinek, akkor nekem teszed ? Most vedd úgy, mert én úgy veszem, hogy ezt direkt nekem tetted ! Ez a belső hang helyre tett, megnyugtató, s megtanított arra, hogy a szeretet erőfeszítései soha nem hiábavalók.

Igei ima. - Uram Jézus, Te elhoztad nekünk szívünkbe az Atya szeretetét. Add, hogy ezt a drága ajándékot képesek legyünk ésszel felfogni és szívvel átérezve azt befogadni.Ámen.

Ezt kívánom minden Fivéremnek és Nővéremnek imával-szeretettel :Károly,Karcsi atya, testvér.